

ELS PRESTATGES DE LES FORMIGUES

Un relat de: [montserrat vilaró berenguer](#)

La nena era, roseta, primeta, però amb unes cametes que prometien de gran ser llargues, tenir una alçada considerable. No era maca ni lletja, el que més li destacava a la fesomia era un parell d'ulls blaus que semblaven pedres marines o aigua marines millor dit. El senyor que l'acompanyava només podia ser l'avi a causa de la seva avançada edat, la portava agafada de la mà amb cura de no perdre-la, la mirava amb uns ulls potser una mica més blaus i tot. Era prim, alt anava bastant geperut i tenia la pell colrada pel sol. Portava la xiqueta com si fos un tresor preuat i la nineta somreia i mirava a l'avi. Devia ser finals d'estiu i feia una calda xafogosa, caminaven per un camí de terra amb arbres a cada costat que els feien ombra. No gaire lluny es veia una barraca que devia ser d'un pastor o potser d'un pagès perquè hi havia un camp proper.

- Nina va dir el senyor gran, la font encara és una mica lluny, potser que fem un mos i bevem una mica d'aigua dins la barraca del Xesc.

- Si avi, va contestar la petita, ja ho sé que encara falta un tros i la barraca és fresca.

- Padrí li va dir, quina bona idea portar el càntir mig ple, com ho sabies que tindriem set, tu ho saps tot.

Dient això es varen trobar dins la barraca, un banc de pedra hi havia en un racó, l'home va mirar no hi haguera serps ni bestioles del bosc i es van asseure de costat. Arrepenjada a la paret hi havia uns troncs de llenya i la menuda es va fixar que hi havia una corrua de formigues, semblava que portéssim quelcom cada una. La nena xafardera s'apropa a les formigues i les va seguir fins a fora on es veia tenien un niu. Allà també hi havien formigues que portaven grans de blat o petites llavors. Va entrar a dins i pregunta al vell:

Avi, he vist que hi ha formigues que porten menjar per l'hivern, però ni hi han d'altres que sembla que agafin trossets de fusta d'aquests troncs i també els porten al niu. Que en volen fer?

- Prestatges, Nina va dir l'home, les formigues a dins el formiguer hi fan com armaris i les fustades les fan servir com a lleixes per posar el menjar, són molt ordenades les formiguetes. L'home reia per sota al nas en veure que la neta es creia la seva història.

NI explicava tantes, la nena era tan petita encara, no tenia ni set anys i tot ho volia saber. Es pensava que ell ho sabia tot, i no. Estava tan content que a la fi l'esperat net hagués sigut una nena, que a vegades quasi li feia mal al cor en mirar-la.

varen beure, menjaren una poma i continuaren el camí cap a la Font, la nena li demanava una i altra vegada com eren les lleixes i els prestatges i els nius, ell li responia amb tota la seva fantasia, que era molta, i la nena el mirava fascinada i pensava, que clar, és normal a un formiguer hi deuen tenir rebost com a casa seva, el fresc rebost de la casa de pagès.

Quina tarda més bonica passaren els dos, i en anar-se'n a dormir va dir a l'àvia. Avui he vist com les formigues portaven fustes per fer prestatges. M'ho ha explicat l'avi.

- Mare de Déu Santíssima, murmura la dona amb monyo i ulls blaus, quines coses d'explicar a una criatura, aquest Quimet és pitjor qu'ella! . Quines idees! Aixxx senyor, prestatges anava murmurant m'entres feia un peto a la Nina i li deixava la porta una mica oberta, la nena era una mica poruga i tot era poc per la seva única neta.